

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatele: **L. K.**, zast. Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 2732/8, Plzeň, o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 45/2012,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 21. 2. 2013 předložen Krajským soudem v Plzni (dále jen „krajský soud“) návrh navrhovatele ze dne 15. 2. 2013 na určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to nařízení jednání ve věci nebo k učinění výzvy k vyslovení souhlasu či nesouhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání dle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Krajský soud ve svém vyjádření k návrhu konstatoval, že předvolání k jednání na den 5. 3. 2013 bylo zástupkyní navrhovatele zasláno dne 12. 2. 2013 a navrhovatel podáním ze dne 15. 2. 2013 vyslovil, že trvá na svém návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu a zároveň jej bere zpět. Podstatou celé věci je otázka důvodnosti podaného návrhu. Soud nebyl vázán žádnou lhůtou, v níž by musel nařídit jednání, a učinil tak po provedení všech nezbytných procesních úkonů zhruba po 5 měsících, kdy mu byl návrh doručen od Městského soudu v Praze, kam navrhovatel původně svůj žalobní návrh podal. Jednání by bylo na březnový termín nařízeno bez ohledu na navrhovatelův návrh.

Z předloženého spisu krajského soudu vyplynuly následující skutečnosti:

Navrhovatel podal u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dne 2. 7. 2012, soudní poplatek současně neuhradil a uvedl, že bude zaplacen na výzvu soudu. Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 7. 2012, č. j. 6 A 95/2012 - 22, věc postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Plzni, neboť žaloba byla podána u soudu místně nepřislušného. Dne 9. 8. 2012 byl spisový materiál postoupen Krajskému soudu v Plzni.

Vzhledem k tomu, že soudce Krajského soudu v Plzni JUDr. Petr Kuchynka uplatnil námítku podjatosti ve věci navrhovatele, opatřením předsedy krajského soudu ze dne 4. 10. 2012 byla na jeho místo v senátu určena soudkyně Mgr. Miroslava Kašpírková (téhož dne byl doručen

krajskému soudu návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu – rozhodnutí o podjatosti).

Dne 4. 10. 2012 byl rovněž krajskému soudu doručen i další návrh navrhovatele na provedení procesního úkonu ve věci prodlení krajského soudu se zasláním výzvy k zaplacení soudního poplatku. Dne 10. 10. 2012 vydal krajský soud usnesení č. j. 30 A 45/2012 - 43, kterým navrhovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku, tento poplatek navrhovatel uhradil dne 15. 10. 2012.

Dne 17. 10. 2012 navrhovatel zaslal krajskému soudu prohlášení o trvání na návrhu na určení lhůty – zaslání výzvy k zaplacení soudního poplatku ze dne 4. 10. 2012 a zpětvzetí tohoto návrhu. Tento návrh byl zamítnut usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. Aprk 35/2012 – 61, jako nedůvodný. Dne 8. 11. 2012 obdržel soud správní spis a vyjádření žalované k žalobě, které zaslal dne 28. 11. 2012 navrhovateli. Dne 7. 12. 2012 bylo soudu doručeno vyjádření navrhovatele k vyjádření žalované k žalobě a dne 10. 12. 2012 vyrozumění o zaslání nového vyřízení žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti a vyjádření se ke stavu věci. Dne 8. 2. 2013 byl soudu doručen shora uvedený návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, soud poté dne 12. 2. 2013 nařídil ústní jednání ve věci na den 5. 3. 2013. Po nařízení ústního jednání navrhovatel podáním ze dne 15. 2. 2013, označeným jako „Prohlášení o trvání na návrhu a zpětvzetí návrhu“, které bylo doručeno soudu dne 18. 2. 2013, prohlásil, že trvá na návrhu a zároveň tento návrh bere zpět.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že podaný návrh není důvodný, neboť krajský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to i s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že navrhovatel v procesním postupu krajského soudu opakovaně spatřuje průtahy, třebaže soud v zákonem stanovené lhůtě 30 dnů od doručení návrhu provedl všechny

procesní úkony, u nichž podle navrhovatele docházelo k prodlení. Navrhovatel bez ohledu na tuto skutečnost dále během řízení činil a činí vzájemně se vylučující úkony, tj. trvání na návrhu a zpětvzetí tohoto návrhu. Při posouzení obsahu těchto úkonů Nejvyšší správní soud upřednostnil věcné projednání věci a tím poskytl navrhovateli větší ochranu jeho právům než při nemeritorním rozhodnutí. V této souvislosti je současně nutno uvést, že soud zohlednil i postup navrhovatele, který tím, že podal žalobu u místně nepřislušného soudu, ani nezaplatil soudní poplatek, třebaže poplatková povinnost mu vzniká přímo ze zákona již samotným podáním žaloby, a dále opakovaně a nedůvodně trval na návrzích na určení lhůty k provedení procesních úkonů, i když soud požadované úkony učinil, se negativně podílel na délce řízení, přičemž svým posledním návrhem znemožnil konání již nařízeného ústního jednání na den 5. 3. 2013.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 174a odst. 9 zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 6. března 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu